

noget andet Sted, og det er at fylde denne Anstalt omtrent med det samme. Det er voveligt at gøre det, fordi det er uhyre vanskeligt for en Forstanderinde straks at begynde med en Anstalt, som er fyldt med Piger, der er samlet sammen fra det hele Land; der skal helst for en saadan Anstalts Vedkommende først skabes en Tradition paa Stedet, og derefter kan man lidt efter lidt fylde den. Men denne er altsaa allerede fyldt, og Grunden til, at det er gaaet saa hurtigt, er, at vi stod med denne frygtelige Pladsmangel og ikke vidste, hvor vi skulde gøre af Pigerne. Denne Pladsmangel er endnu til Stede, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Undervisningsminister — det er ikke Justitsministeren, men Undervisningsministeren, som har med denne Sag at gøre —, om han ikke tænker paa snart at gøre alvorlige Skridt til at afhjælpe den. Vi købte for et Par Aar siden en Ejendom, Amstrup ved Horsens Fjord, omtrent overfor Alrø, og Meningen var, at man der vilde indrette en Anstalt, hvor man kunde anbringe Piger, men skønt vi nu har haft denne Ejendom et Par Aar, er der endnu intet sket. Jeg ved ikke, hvad der er Undervisningsministerens Mening. Ministeren driver maaske Ejendommen for Statens Regning — det ved jeg i øvrigt ikke —, men det er der i alt Fald ikke megen Mening i. Da det viser sig, at der er saa stærk Trang til Plads til Piger, vilde det formentlig være naturligt, om denne Ejendom blev anvendt i det Øjemed, hvori den blev erhvervet.

Der er andre Omraader, hvor vi staar overfor en Nedgang, hvilket egentlig maa betragtes som glædeligt, det er med Hensyn til vore Børnehjem, idet disse bliver mere og mere affolket. Dette gælder f. Eks. de store Børnehjem; jeg skal nævne Himmelbjerggaarden og Holsteinsminde; paa hver af disse er der vistnok 20—30 ledige Pladser. Noget lignende gælder den store Anstalt i Hesselager paa Fyn, i det hele taget gælder det vel for næsten alle vore Børnehjem, at der er rigelig Plads paa dem. Hvoraf mon det nu kommer? Jeg tror, det er en Lov om forebyggende Børneforsorg, der blev givet i Juni 1919, som virker paa dette Omraade, og det maa betragtes som i høj Grad glædeligt. I denne Lov bestemmes det, at der stilles et Beløb af 250 000 Kr. aarlig til Raadighed, som kan gives til Institutioner med forebyggende Børneforsorg som Formaal, det vil sige til Vugge-

stuer, til Asyl for Børn og Fritidshjem for Børn. Disse Penge er vel anvendt, og det har været en Glæde for mig at se, at Ministeren har stillet Forslag om at forhøje dette Beløb til 300 000 Kr. Det er glædeligt, at Pengene bliver anvendt paa denne Maade, thi det betyder, at i mange Tilfælde, hvor man tidligere maatte overskære Baandet mellem Forældre og Børn, kan man nu undlade dette. Forældrene kan sende deres Børn til disse Hjem, hvor Børnene kan tilbringe Dagen, og om Aftenen, naar Forældrene kommer fra deres Arbejde, vender Børnene ogsaa hjem efter at have været under betryggende Tilsyn Dagen igennem. Derved undgaar man, som sagt, at overskære det Baand, der er og bør være mellem Forældre og Børn, Børnene knyttes til deres Hjem, og jeg tror, det er for Samfundet en billig og for Børnene og Børnenes Forældre en uhyre god Fremgangsmaade.

Spørgsmaalet bliver nu, hvad vi skal gøre med Lovforslaget her i Folketinget. Den sædvanlige Vej med Hensyn til et Lovforslag af denne Art er, at det henvises til et Udvalg, men jeg vil gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag er vedtaget enstemmigt i Landstinget, alle Partier og alle Medlemmer af Landstinget har stemt for det. Socialdemokraterne i Landstinget havde stillet en Række Ændringsforslag, og de udtalte i deres Betænkning, at de havde mødt stor Velvillie overfor disse Ændringsforslag fra Flertallets Side, de kunde nok have ønsket at stille Ændringsforslag ogsaa paa andre Omraader, men da de, som sagt, havde faaet vedtaget mange af deres Ændringsforslag og mødt stor Velvillie, undlod de at stille yderligere Ændringsforslag, og derfor blev Lovforslaget altsaa enstemmigt vedtaget. Jeg mener derfor, at der ikke er Grund til at sende det i Udvalg, jeg tror, at det Tilbud, som er kommet fra Landstingets Side, og som jo unægtelig indeholder Fremskridt i Forhold til det, vi har nu, er et Tilbud, vi skal modtage. Hvis vi sender det i Udvalg, hvis vi ændrer i det, og det atter skal tilbage til Landstinget, er der ingen, som ved, hvilken Skæbne dette Lovforslag kan faa.

Hermed skal jeg altsaa anbefale Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling.

Pürschel: Vi er naturligvis fra vor Side ganske enige i de Betragtninger, der er fremført af de ærede Ordførere